

Kesälästä.

Kalle

Kalle on ja Kalle ei ole. Miten milloinkin sattuu tai, oikeastaan, miten asian ottaa. Me aikuiset katselemme nimittäin asioita usein hieman toisesta näkövinkkelistä kuin esimerkiksi meidän lahjakkaat jälkeläisemme elikkä filistealaiset, kuten veli Vaaranpoika tapaa sanoa (lie itse ollut sellainen — filistealainen).

Kun Jolma-poika jäi yksin Marja tytön lähtiessä lammaspääksi katsui hän Kallen seurakseen. Ja Kalle tuli. Minä en tuntenut herraa Kallea iankaan, mutta hän, joka sanoo olevansa todellinen perheen pää, kertoi, että Kalle kyllä oli esitetty hänelle jo keväällä. Kuten sitten tulin pikakäynnille Kesälään sain minäkin tutustua Kalleen. Kysyin heti aamupesulla ollessamme, jotta missä Kalle nyt on. Kalle on kuollut, vastasi Jolma yhtä suruttomalla äänellä kuin uutistointittaja vastatessaan toimitussihteerin kysymykseen kuuluuko maakuntaan uutta. Kallella on jalat poikki ja se on tai vaassa, mutta sitten se (oululaisittain se) meni sairaalaan ja nyt se on terve jo.

Hetken perästä nuori mies itsestään jatkoi kertomistaan. Kalle joi sillä erää aamuteetä, koska me muutkin, olimme juoneet, ja kun äiti varomattomasti tuli minulle maininneeksi, jotta katsohan, kun kepinpäähän kaadetaan "teetä", huomautti Jolma loukkaantuneena, että se on Kallen pää. Ja nyt Kalle menee uimaan. Ja niin Kalle tekee kaikkea, mitä poika tekee ja paljon siitäkin, mitä aikuiset tekevät, nukkuu ja sairastaa, saa piiskoja ja korvapuusteja, sitlä niistehtään nokku ja se matkustaa Sotkamoona tai junalla yleensä jonnekin pois.

Mielikuvitus on siunattu asia ja helpottaa suuresti lapsen kasvatusta — ellei se sitten joskus saa sellaisia ilmeneismuotoja, että vanhempia alkaa hirvittää. Näin voi käydä esimerkiksi, jos Jolma saa joskus kaksinkertaistettuaan kolmivuotiaan ikänsä päähänsä käydä äidin kellarissa ja sokerikaapilla. Silloin tietysti Kalle on syyppää. Ja kun Kalle on eikä kuitenkaan ole, niin piiskaa sitten. Kalle ehkäpä peräti esiintyy viettelijänä. Termi voi kuulua: Kalle käski.

Me vanhemmat vain epäuskossamme emme aina muista, miten tapauksiin suhtaudutaan, sillä niältä pieiniltä ei pidä heidän hupiaan riistää. Minulla kuuluu pienenä olleen tapana sanoa, että kun mielikuvittelee, niin ei tule ikävä. Mihinkäpä se omena putosi . . . en minä näin kekseliäs osannut olla.

Enkä minä tietävästi koskaan ole leuhkinut niinkuin tämä nuori-isäntä, joka viimeisimmän kotona käynnin jälkeen oli mennyt äidin luo ja sanonut, että "se oon nyt minä, joka tässä talossa määlään. Minä oon isäntä". Siinä oli ollut nuorella emännällä naurussaan pitelemistä, kun nuori-isäntä pullisti mahaansa ja tokaisi. Kysymykseen, mistä hän tämän nyt sai, oli poika vain sanonut, jotta isä käski. Isä ei kuitenkaan koskaan ole sanonut (olisi kyllä uskaltanut) näin, mutta sen lie sanonut, että ole sinä isäntä, kun minä menen kaupunkiin. Ja aivot ne on filistealaisellakin.

Panu.